

негі пару вузликів з чинсов. Не добре пам'я-
гаю, але в якійсь мить я вихопила ці вуз-
лики в чоловіків і побігла до жінки віддати,
а їй кризу: „Не смійте! Діти померуть!“ і
вбігла з хати, плачучи. Мене лаяли, при-
шпилюючи м'якотию в політиці, а не виска-
ли з Ко.ч.с.м.о.у і учбового закладу тому,
що була відмінницею і активісткою. Правда,
чоловік з Політвідділу перевірів, якого поход-
ження мові батьки, а на мов щастя воки за
царизму ^{італійськи} багрякували.

З тих тів в мекі ненаге щось зламалося
через оту жорстокість, а пізніше страшно
видиво опухлих від голоду людей і чути про
трупи, обгризені здичавілими собаками, лю-
дожерством... Я не змогла воіцнати до Падії.

Я радію, що дожила до днів морального
огнищення Падії і народу від страхіття ста-
лінізму, хоч куде правди діти, йому вдалося